

Ga jij het leger in?

Het Ministerie van Defensie vraagt dit najaar aan ruim 2 miljoen jongeren of ze interesse hebben in een militaire loopbaan. Vrijblijvend, voorlopig. Maar wat als de toon verandert? Als het leger een beroep op je doet? Acht VWS'ers delen hun visie.

‘Volgens mij is de mens van nature tribaal. Ik verdedig mijn stam’

Lex Pierik (coördinerend beleidsmedewerker pgb)

‘Ik ga het leger in als die vraag komt. Volgens mij is de mens van nature tribaal. Ik verdedig mijn stam. Dat voel ik nog sterker nu ik sinds een jaar vader ben. Sta ik met een wapen op het slagveld? Dan ben ik ongetwijfeld bang. Toch weet ik ook: ik raak niet snel gestrest. Als twintiger werkte ik bij de Koninklijke Nederlandse Redding Maatschappij (KNRM) in Scheveningen. In hoge golven takelden we een gewonde man van een schip. We haalden lichamen uit zee. We voorkwamen zelfdodingen. Met de juiste training, betrouwbaar materiaal en een goed team kun je veel aan.’

‘Wie ben ik om een ander te doden?’

Chinelo Lashley (beleidsmedewerker directie Maatschappelijke Ondersteuning)

‘Soldaat wil ik niet zijn. Ik ben tegen oorlog. Staatshoofden maken ruzie en het volk draait op voor de gevolgen. Bovendien: wie ben ik om een ander te doden? Ik wil wél helpen. Zorg verlenen? Vermiste familieleden opsporen? Ik sta klaar voor wie hulp nodig heeft. Dat leerde ik van jongs af aan. Mijn moeder hielp mensen via de kerk. Mijn vader droeg financieel bij aan de opleiding van mensen om ons heen. Mijn oudoom, oogarts Leo Lashley, hielp Joodse gezinnen tijdens de Tweede Wereldoorlog. In Rotterdam is een straat naar hem vernoemd: de Leo Lashleylaan.’

‘Wat als mijn kinderen het leger in gaan?’

Bianca Rouwenhorst (directeur Informatiebeleid/CIO)

‘Als ambtenaar dien ik het maatschappelijk belang. Is dat nodig in het leger? Dan doe ik dat. Niet op het slagveld – daar ben ik niet voor opgeleid en niet meer fit genoeg voor. Wel als crisismanager. Ik werkte eerder aan het pgb-dossier, nu aan digitalisering in de zorg. Onvergelijkbaar met oorlog, maar het zijn wel crises. Ik houd overzicht, breng rust, maak verantwoordelijkheden helder en ben directief als het moet. Spanning? Nee, ik weet dat ik op mezelf kan vertrouwen in die rol. Spanning voel ik wél bij de gedachte: wat als mijn kinderen (twintigers) het leger in gaan?’

‘Ik ga goed op actie en spanning’

Anouk Heersink (rijkstraineer)

‘Ik ga het leger in. Bij oorlog heeft elke burger een verantwoordelijkheid. Ikzelf dus ook. Bovendien: ik ga goed op actie en spanning, doe dingen die anderen eng vinden. Zoals sporten met gedetineerden tijdens mijn stage in een gevangenis. Ik vrees wel dat ik onhandig ben met wapens. Het liefst school ik me om tot verpleegkundige aan het front. Of ik zet mijn HR-achtergrond in voor strategische personeelsplanning in het leger. Vanaf september werk ik een halfjaar als trainee bij de directie Operaties van Defensie. Misschien meld ik me ook aan als reservist, al weet ik nog niet wat mijn ouders daarvan vinden.’

‘Vrede is niet vanzelfsprekend’

Airies Kalloe (managementondersteuner directie Financieel-Economische Zaken)

‘Soldaat zijn past niet bij mij. Wereldleiders maken beslissingen waardoor onschuldige mensen sterven: baby's, gezinnen, ouderen. Dan denk ik aan de ondervoede kinderen in Gaza. Ik wil daar op geen enkele manier aan bijdragen. Als zorgzaam persoon bied ik liever humanitaire hulp, al lijkt dat me mentaal zwaar. Ik meld me aan bij het Rode Kruis en help met voedsel, schoon drinkwater, medicijnen en troost. Wat mij betreft voeren we de dienstplicht wel in voor jongeren. In het leger leren jongeren discipline. Het maakt ze ook bewust: vrede is niet vanzelfsprekend.’

‘Je weet pas echt wat je doet als het zover is’

Ype van Strien (programmacoördinator Duurzaamheid en Gezondheid)

‘We kunnen niet eindeloos verwachten dat anderen het voor ons oplossen. Belt het leger? Dan neem ik mijn verantwoordelijkheid. Er is vast iets wat ik kan doen, maar liever niet in de frontlinie. Ik betwifel namelijk of ik kan doden als het daarop aankomt. Tegelijkertijd: wie zegt dat ik geen vergelding wil als mijn dierbaren slachtoffer zijn van vijandelijk geweld? Het is een gewetensvraag. Je weet pas echt wat je doet als het zover is: vechten, vluchten of verstijven.’

‘Dat praten over die ander, daar ben ik wel een beetje klaar mee’

Jan Megens (programmadirecteur Wonen, Ondersteuning en Zorg voor Ouderen)

‘Ik ga zeker het leger in. Als dienstplichtig militair volgde ik de officiersopleiding. Begin jaren '90 stond ik op de lijst voor inzet bij de Irak-oorlog. Die uitzending ging niet door, maar mijn bereidheid blijft. Op mijn 58^e ben ik minder geschikt voor fysieke taken. Ik ondersteun graag met mijn leidinggevende capaciteiten. Heeft het leger meer aan een fysiotherapeut? Dan pak ik mijn oude vak weer op. In nogal wat praatcircuits valt me op hoe we discussiëren in de derde persoon. Dat praten over die ander, daar ben ik wel een beetje klaar mee. Neem liever zelf verantwoordelijkheid.’

‘Bij chaos ervaar ik stilte vanbinnen’

Hicham Hamiddane (programmamanager VWS Flex)

‘Ik strijd mee – niet als soldaat, maar als strateeg. Daarbij zet ik mijn kracht in: verbinden en rust brengen. Bij chaos ervaar ik stilte vanbinnen en is mijn denken extra helder. Tijdens een vakantie in Zuid-Frankrijk bleek één van mijn medereizigers ernstig ziek. Paniek. We reisden halsoverkop terug naar Nederland. Tijdens die 1.200 kilometer bleef ik rustig. Mijn focus was: zorgen dat iedereen veilig thuiskomt. Ik ben beschikbaar voor de crisiscoördinatie bij de noodopvang. Of om instanties bij elkaar te brengen. En voor burgercommunicatie, met verhalen over hoop en saamhorigheid.’